

RESPECT

Nu demult am părăsit spitalul. Mama este mai bine, așa că am putut veni aici.

Este o prioritate faptul că în seara aceasta putem fi din nou în casa Domnului. Azi-dimineață mi-am adus câteva notițe cu privire la ceea ce mi-a dat Domnul și despre care aș vrea să vorbesc. M-am gândit că poate o voi face în dimineața aceasta, înainte de a mă ruga pentru bolnavi, dar pentru că am întârziat cu răspunsurile la întrebări, m-am gândit că dacă nu-l deranjează pe fratele Neville o voi putea face acum.

Mai devreme am auzit o mărturie minunată de la o soră creștină care este printre noi în seara aceasta. Ea a fost în rândul de rugăciune de azi-dimineață, dar s-a rugat pentru altcineva. Sora spunea că în camera ei nu pătrunde niciodată soarele, așa că este foarte întunecoasă. Ea are acolo un tablou intitulat „Ultima Cină.” În după-amiaza aceasta s-a întâmplat un lucru extraordinar: Lumina pe care am văzut-o aici, după ce am predicat despre cele șapte epoci ale Bisericii, a intrat în cameră, în culorile curcubeului și a rămas exact deasupra capului Domnului Isus din tablou. Ea a privit-o câteva clipe, după care s-a dus și i-a spus și sorei ei ce se întâmplă. S-au întors împreună în cameră și au privit-o uluite timp de o oră, după care l-au chemat pe un predicator din vecini, pe fratele Stricker, să vadă și el fenomenul acela. S-au așezat și au privit Lumina până pe la ora șaptesprezece, după care l-au rugat pe predicator să se roage, dar el era atât de mișcat din pricina celor văzute, încât pur și simplu n-a fost în stare să se roage.

Imediat după aceea, unul dintre ei a adus un mesaj prin vorbire în limbi și prorocie, care îi corecta cu privire la părerea pe care o exprimaseră cu privire la ceea ce vedeau, și le-a spus că au înțeles greșit. Este adevărat, soră Bruce? Ei n-au înțeles bine, dar Domnul i-a corectat și le-a spus că le-a fost dat acel semn ca recunoștință pentru că cred Mesajul care este predicat în această capelă. Se mai spunea că ei vor vedea lucruri și mai mari decât acestea; că vor vedea chiar și îngeri coborând și urcând.

Noi trăim în ultimele zile; suntem aproape de sfârșitul timpului. Poate că ceea ce spun sună îngrozitor pentru unii oameni, dar nu și pentru creștini. În ce mă privește, eu mă bucur că am ajuns aici; mă bucur că suntem la sfârșit.

Odată am spus aceasta într-o adunare și imediat după încheierea serviciului,

cineva a venit la mine și mi-a zis:

„Vrei să spui că te bucuri că vei vedea sfârșitul lumii?”

„Da,” am răspuns eu, „sigur că mă bucur.”

„Nu este corect ca cineva să se bucure și să aștepte sfârșitul.”

„De ce nu este corect? La sfârșitul timpului vine Isus, iar eu pe El doresc să-L văd, deoarece Biblia spune că atunci El va da cununa neprihănirii *„tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.”* (2Timotei 4.8).

Este un privilegiu să știm că toate aceste lucruri vechi ale lumii vor înceta în ziua aceea și Îl vom vedea pe El.

Demult, în vremea când exista încă sclavia, se povestește că trăia un negru bătrân. Pe atunci se cântau încă în adunare cântările acelea vechi, iar credincioșii se adunau și predicau și pentru sclavi. Astfel, într-o seară a fost salvat și bătrânul acela, iar când s-a întâmplat aceasta, el a înțeles că a devenit liber.

În dimineața următoare, bătrânul a început să le povestească și celorlalți sclavi de pe plantație ce s-a întâmplat cu el, după care le-a spus:

„Eu sunt liber.”

Chiar atunci a trecut pe acolo stăpânul lui, iar când l-a auzit ce spune, l-a chemat deoparte și i-a zis:

„Sam, fii atent ce vorbești! Cum adică ești liber? Ce le bagi în cap celorlalți sclavi?”

„Dar acesta este adevărul, șefule. Ieri am fost la adunare, iar acolo am primit eliberarea de sub robia păcatului și a morții.” Aceasta este!

Și eu am fost eliberat din robia păcatului și a morții, și nu numai eu, ci și voi ați fost eliberați.

De altfel, am spus deja azi-dimineață: Moartea rămâne numai împreună cu păcatul, pentru că păcatul și moartea sunt de fapt unul și același lucru.

Astfel, dacă părăsiți păcatul, scăpați de moarte. Dar câtă vreme sunteți în păcat, sunteți în moarte. Dacă sunteți însă eliberați de sub legea păcatului și a morții,

deveniți o făptură nouă în Hristos și atunci sunteți liberi.

„Sam, tu crezi cu adevărat lucrul acesta?” I-a întrebat stăpânul lui.

„Desigur. Domnul m-a eliberat ieri seară ca să vorbesc poporului meu și să le spun că și ei pot fi eliberați de sub robia păcatului și a morții. Chiar dacă suntem sclavi, noi putem deveni liberi de legea păcatului și a morții.”

„Sam, tu crezi aceasta cu adevărat?”

„Șefule, nu știu ce ai de gând să faci cu mine, dar îți spun: „Eu sunt un om liber! Da, sunt liber de sub legea păcatului și a morții.” Atunci stăpânul i-a zis:

„Sam, știi că și eu sunt creștin? Și pentru că Hristos te-a eliberat din păcat și din moarte; pentru că ești creștin și simți că trebuie să le spui și fraților tăi despre această salvare, te eliberez și eu în dimineața aceasta. Voi semna chiar acum documentul care îți garantează libertatea, așa că vei putea pleca la fel ca orice alt om liber, ca să duci mesajul Evangheliei și la frații tăi.”

Se spune că acest bărbat bătrân a predicat mulți ani Evanghelia, iar când a ajuns la capătul drumului, s-a îmbolnăvit. A fost inconștient timp de mai multe ore și mulți dintre frații lui albi, s-au dus să-l viziteze. Când și-a revenit, lângă el stăteau mai mulți frați, iar el le-a zis:

„Înseamnă că încă nu sunt dincolo?”

„Sam, tu ai dormit.”

„Nu, nu am dormit, ci am fost dincolo,” a răspuns el.

„Atunci povestește-ne ce ai văzut acolo,” i-au zis frații predicatori.

„Am trecut printr-o poartă mare făcută din perle albe, și am intrat într-o cetate unde se afla tronul, și L-am văzut pe El.”

Imediat după aceea, a venit un înger și m-a întrebat:

„Tu ești Sam?”

„Da, eu sunt,” am răspuns.

„Sam, aici este haina și cununa ta, fiindcă le-ai dobândit prin munca ta mare pe

care ai făcut-o pe pământ.”

„O, nu-mi spune despre o haină sau despre răsplată!”

„Dar ce vrei ca răsplată?” a întrebat îngerul.

„Doresc un singur lucru: să-L privesc pe El o mie de ani.”

Cred că și noi avem aceeași dorință, nu-i așa? Eu nu vreau haine, cununi și palate, ci doresc să-L văd pe El; să-L văd pe El și numai pe El. Voi nu gândiți la fel?

Frate Neville, aș vrea să-ți țin mâna în timp ce spun aceasta. Noi am putea s-o facem împreună, iar atunci aș spune: „Frate Neville, îți mai amintești cum am trecut împreună prin bucurii și neazuri și cum am ținut împreună toate lucrurile?”

Dar iată ce avem în fața noastră și la Cine privim acum: la Fiul Dumnezeului celui viu.” Oh, nu ar fi minunat să vedem fața Lui?

Eu L-am văzut de două sau trei ori în vedenie și de fiecare dată arăta la fel. Dar în toată lumea nu există nici un artist care să poată picta expresia feței Lui. Ei pot picta ceva asemănător, dar pentru mine, El arăta ca un Bărbat la al cărui Cuvânt se oprește totul, dar cu toate acestea, privirea Lui era blândă și plină de dragoste. Da, fața Lui exprimă mult mai mult decât ar putea reda pensula unui pictor, iar dorința mea este să-L văd așa cum este.

De multe ori m-am gândit că aș vrea să-L văd cum își întinde mâna și spune: „Veniți la Mine!” Cât de obosit trebuie să fi fost după călătoria pe care o făcuse când a spus:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima...” (Matei 11.28-29).

Eu nu am fost cu El acolo, și nu am stat alături de Petru, Iacov și Ioan, dar cred că într-o zi voi sta și eu în fața Lui, iar El îmi va spune: *„Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 25.21).*

Gândiți-vă că acolo vor fi toți prorocii și apostolii care au scris Biblia: Isaia, Ieremia, Pavel, Petru, acolo vor fi toți credincioșii Vechiului și Noului Testament.

Oare unde sunt ei acum? Oh, oriunde ar fi, într-o zi vom fi împreună cu ei, pentru că Același Dumnezeu care i-a ales pe ei și le-a permis să vadă dinainte lucrurile care vor veni, și să scrie despre ele, le aduce acum la împlinire. Ei au posedat aceleași daruri ca și noi, de aceea au scris despre ele în Biblie: prorocia, vorbirea în limbi, semne și minuni, iar noi nu mai trebuie să bâjbâim nici în stânga, nici în dreapta, pentru că El ne-a descoperit toate aceste lucruri și știm că este aici.

Fraților, nu ar trebui să fim cei mai fericiți oameni de pe pământ? Unde în altă parte, am mai putea vedea așa ceva?

În după-amiaza aceasta am vorbit cu un frate bătrân care spunea că are optzeci și opt sau optzeci și nouă de ani. El a venit nu demult la Domnul, iar eu l-am botezat în Numele Domnului Isus Hristos. Nu avea nici o altă haină la el, decât costumul de duminică, și așa a intrat în apă. El mi-a povestit că acum este un om bogat, dar în tinerețe a lucrat pentru treizeci de dolari pe lună. S-a căsătorit când era mai în vârstă.

Mi-a povestit că singura lui dorință a fost să nu fie nevoit să cerșească atunci când va fi bătrân, așa că a economisit dolar cu dolar, până când a adunat toată grămada de bani pe care o are acum. Într-adevăr a avut un câștig mare. Acum are aproape nouăzeci de ani și merge încă bine, iar în dimineața aceasta a fost printre noi. Este un om bogat și nu mai trebuie să se îngrijoreze pentru nimic.

Da, chiar dacă ar trăi o sută de ani, din punct de vedere financiar are destul. Este un frate inimos și binecuvântat și face tot ce poate ca să-i ajute pe frați. După ce mi-a povestit toată viața sa, i-am spus:

„Frate dragă, și pe deasupra, în harul Său măreț, Dumnezeu ți-a dăruit și Viața veșnică la cei optzeci și opt de ani pe care-i ai.”

Ce altă răsplată ne-am putea dori la sfârșitul vieții? Toate averile pe care le adunăm pe pământ, toate averile, rămân aici în ziua când plecăm din lumea aceasta, de aceea, nu vă luptați pentru bogățiile trecătoare ale acestei lumi, ci țineți-vă de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu!

Îmi place mult cântarea aceasta pe care o cântăm mereu aici în capelă:

În seara aceasta,

Mama este culcată în locul acela...

Și dacă aș avea un milion de dolari,

Aș da fiecare centimă s-o pot vedea

Și să vorbesc un ceas cu ea.

Desigur, eu aș face aceasta, dar nu se poate. Deci, ce folos dacă ea a avut o sută de milioane de dolari? Acum, nici măcar unul nu îi mai folosește la nimic.

Eu sunt însă bucuros pentru că mama mea lasă ceva în urma ei: ea îl cunoaște pe Domnul ca Salvatorul ei personal, iar acesta este cel mai important lucru.

Aș vrea ca fiecare om de aici să se verifice, în seara aceasta, din punctul acesta de vedere

Înainte de a ne ruga, ar trebui să ne întrebăm: „Oare cum stau în seara aceasta înaintea Domnului?” Aș vrea să ne cercetăm inimile și spunem: „Doamne, dacă am rănit vreun suflet, sau dacă cineva s-a abătut de pe calea dreaptă, din cauza mea, dacă am făcut ceva pe dos, Te rog frumos să mă ierți. Lucrul acesta poate înfrâna înaintarea mea, de aceea, Te rog să mă păstrezi pe calea Ta.”

Gândiți-vă cu toată seriozitatea la aceste lucruri, pentru că niciunul dintre noi nu știm când vom pleca să-L întâlnim. Poate că cel ce are optzeci de ani va trăi și mâine, în timp ce un băiat sau o fetiță de șaisprezece ani, pleacă în clipa următoare. Așa este, pentru că vârsta nu are nici o importanță. Întrebarea care stă în fața fiecăruia dintre noi este: „Suntem pregătiți să-L întâlnim pe Domnul?” Acesta este cel mai important lucru.

Haideți să ne gândim la aceasta în timp ce stăm în rugăciune cu capetele plecate:

Oh, sfinte și îndurătorule Părinte, venim plini de respect înaintea Ta, pentru că dorim să-Ți mulțumim din toată inima pentru prioritatea pe care am primit-o de a sta în seara aceasta, aici. Adineauri am fost la spital, iar acolo am văzut o mulțime de oameni bolnavi: unii erau inconștienți, alții sângerau, unii strigau din pricina durerilor, alții erau legați de pat. Oh, Dumnezeule, Te rog pentru fiecare dintre ei. Fă ca în momentul când vor trece din viața aceasta, să Te întâlnească. Doamne, mă gândesc că fiecare din noi am putea fi în locul lor, dacă nu ai fi fost atât de îndurător față de noi. Oh, Doamne, Tu ne-ai dat har să ne putem aduna în seara aceasta și să ne pregătim.

Doamne, Tu ești Cel care cercetează inima și rărunchii, de aceea, dacă vezi ceva necurat în noi, îndepărtează-l și curățește-ne.

Îți mulțumim pentru tot ce ai făcut, pentru ceea ce credem că vei mai face și pentru Lumina care a apărut astăzi în casa sorei Bruce. Îți mulțumim, pentru că aceasta a întărit-o foarte mult.

Doamne, îngăduie ca sufletele noastre să fie înviorate prin prezența Ta, în timp ce stăm în această capelă.

Îți mulțumim pentru lăcașul acesta și pentru fratele Neville, păstorul nostru, care este un bărbat smerit și cinstit, un bărbat plin de dragostea lui Dumnezeu, care trăiește pentru Hristos și pentru Biserica Sa. Te rog să-l binecuvântezi pe el, pe soția lui și pe copiii pe care i-ai dat. Doamne, fie ca ei să locuiască multă vreme printre noi, pe pământ. Nu lăsa nici un duh de boală peste ei, ci ține-i sănătoși. Fă aceasta și pentru noi, ca să-Ți putem sluji.

Înainte de a-mi deschide ochii pentru a citi Cuvântul Tău și de a aduce Pâinea vieții, Cuvântul Tău, la poporul Tău, ne punem sufletele pe altar și Te rugăm să ne cercetezi.

Doamne, ajută-mă ca prin ceea ce voi spune în seara aceasta, să ajut orice suflet istovit. Dăruiește și cuvinte pentru corectare, ca să știm cum să ne comportăm, ce trebuie să facem și cum să trăim în lumea aceasta, dacă dorim să locuim într-o zi în cer.

Dacă sunt bolnavi printre noi, vindecă-i și întărește-i pe cei oboșiți, pentru că ne rugăm și pentru ei.

Tată, Te rugăm nu numai pentru biserica aceasta, ci pentru toate bisericile din lumea aceasta, unde se fac rugăciuni și cereri înaintea Ta, și pentru sutele de inimi flămânde ale sfinților care strigă zi și noapte: „Vino, Doamne Isuse!” Tu vei auzi, cu siguranță, strigarea noastră și într-o zi vei veni.

Dacă vom adormi înainte de venirea Ta, știm că va suna trâmbița și mai întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi, împreună cu cei vii, vom sta cu toții în prezența Ta. Îți mulțumim și așteptăm timpul acela.

Până atunci, pregătește Tu inimile noastre, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

În seara aceasta mi-am propus să nu vorbesc prea mult, vreo treizeci sau patruzeci de minute, dar înainte de toate vreau să citesc câteva versete din **Psalmul 105**. Voi citi **până la versetul cincisprezece, inclusiv**, și aș vrea să ascultați cu atenție pentru că Cuvântul Domnului nu dă

„Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui! Faceți cunoscut printre popoare isprăvile Lui!

Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui!

Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!

Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui!

Aduceți-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile și de judecățile rostite de gura Lui,

sămânță a robului Său Avraam, copii ai lui Iacov, aleșii Săi!

Domnul este Dumnezeuul nostru: Judecățile Lui se aduc la îndeplinire pe tot pământul.

El își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, de făgăduințele Lui făcute pentru o mie de neamuri de om,

de legământul pe care l-a încheiat cu Avraam, și de jurământul pe care l-a făcut lui Isaac;

El l-a făcut lege pentru Iacov, legământ veșnic pentru Israel,

zicând: „Ție îți voi da țara Canaanului ca moștenire, care v-a căzut la sorț.”

Pe atunci, ei erau puțini la număr, foarte puțini la număr, și străini în țară;

mergeau de la un neam la altul și de la o împărăție la un alt popor,

dar n-a dat voie nimănui să-i asuprească și a pedepsit împărați din pricina lor.

„Nu vă atingeți de unșii Mei”, a zis El, „și nu faceți rău prorocilor Mei!”

Din ultimul verset al acestui Psalm, mi-am ales tema: **„Respect.”**

Noi am citit aici ceea ce a spus David despre Dumnezeu, iar gândul pe care vreau să-l întipăresc în inima fiecăruia dintre voi, este că noi Îi datorăm lui Dumnezeu respect și trebuie să respectăm tot timpul voia Lui.

David spune că Dumnezeu a pedepsit împărați și popoare din pricina Israelului, măcar că erau puțini la număr. El s-a referit la Avraam, la Isaac și la Iacov, după care spune că Dumnezeu a zis: *„Nu vă atingeți de unșii Mei”, a zis El, „și nu faceți rău prorocilor Mei!”*

În Eclesiastul 12.13 scrie: *„Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.”*

Rezultatul final este „Teama de Domnul.” Voi nu puteți avea respect decât dacă aveți teamă de Domnul, pentru că Solomon a spus în Proverbe 1.7: *„Frica Domnului este începutul științei.”* Aceasta nu înseamnă că trebuie să vă speriați de El, ci înseamnă respect și o frică sfântă, dumnezeiască, pentru că dacă Îl respectați, vă veți teme de El, adică vă veți teme să nu faceți cumva ceva care să-L supere; vă este teamă că ați putea face ceva greșit, înțelegeți?

Eu am respect pentru mama mea; am respect pentru soția mea și pentru Biserica mea. Am teamă față de fiecare slujitor al lui Dumnezeu, ca nu cumva să fac ceva prin care să-i pun o piedică în cale. Am respect pentru oameni și mă tem să nu fac cumva vreo greșeală prin care să-i fac să creadă că nu sunt creștin. Vedeți, înainte de a avea respect, voi trebuie să aveți teamă. Dumnezeu cere respect, dar acest respect este adus de frica de Domnul.

Să luăm de exemplu un bărbat care este fermier sau muncitor. Nimeni nu-i acordă nici o atenție, dar dacă primește un post la poliție, apoi se plimbă pe stradă ca polițist, cu insignă și uniformă, veți vedea cum cei care cu o zi înainte nu voiau să aibă nici o legătură cu el, acum îi dau atenție și îi spun: „Bună, John, cum îți merge?” Ce îi determină să facă aceasta? Teama care se naște datorită slujbei pe care o are.

Același lucru se întâmplă dacă cineva devine primar al orașului.

Cine ar fi în seara aceasta Kennedy, dacă n-ar ocupa funcția de președinte? Cine l-

ar lua în seamă dacă ar lucra la firma „Colgate” ca muncitor, pentru patruzeci de dolari pe săptămână? Dacă ar veni în orașul acesta, n-ar fi luat în seamă de nimeni, eventual de cunoscuții lui, dar pentru că este președinte, i se cuvine tot respectul, nu-i așa?

Așa este și cu Dumnezeu. El merită tot respectul pentru că este Dumnezeu. Așa este. Noi trebuie să-L respectăm; trebuie să ne temem de El, pentru că din această teamă sfântă rezultă respectul. Aceasta este ceea ce ne cere Dumnezeu să avem pentru Sine și pentru slujitorii Săi. Dumnezeu ne cere să avem respect pentru slujitorii Săi. Dar cum putem ști că ei sunt slujitorii Lui? Prin faptul că-i legitimează prin Cuvântul Său. El îi ia pe acești bărbați, îi face slujitorii Săi, apoi îi legitimează prin faptul că Duhul Sfânt lucrează prin ei.

Acum ascultați! Prin faptul că-i respectați pe acești slujitori, voi Îl respectați de fapt pe Dumnezeu.

Dacă eu vă respect pe voi și voi mă respectați pe mine, și dacă ne respectăm reciproc, înseamnă că-L respectăm pe Dumnezeu.

Oare nu a spus Isus: *„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* (Matei 25.40). Și: *„Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării... căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu, care este în ceruri.”* (Matei 18.6+10).

Noi și ei suntem copiii lui Dumnezeu, deci suntem o parte din Dumnezeu, iar El dovedește cine sunt slujitorii Săi, prin semnele și minunile pe care le fac, în timp ce nouă ne cere să avem respect față de ei.

Acum aș vrea să privim în Sfânta Scriptură și să luăm câteva exemple.

Voi începe cu Noe. Noe a primit din partea lui Dumnezeu o descoperire care contrazicea toată știința timpului său, dar el a vorbit cu Dumnezeu și Dumnezeu a vorbit cu el, așa că imediat s-a apucat să construiască o corabie, fără să-l intereseze ce spuneau ceilalți oameni.

Batjocoritorii, despre care Biblia spune că se vor ridica și în zilele din urmă, au fost prezenți imediat și au început să-l batjocorească pe Noe. Ei credeau că bătrânul

proroc este nebun pentru că s-a apucat să construiască o corabie, deși până atunci nu plouase niciodată. Dar noi știm că judecata lui Dumnezeu a venit peste toți cei care au refuzat să asculte mesajul lui Noe și să intre în corabia pe care o pregătise pentru salvare.

Vedeți? Dacă Dumnezeu a pregătit salvarea, iar oamenii refuză s-o primească, nu mai rămâne decât judecata. Voi puteți alege una din cele două oferte: harul sau judecata; trebuie s-o primiți fie pe una, fie pe cealaltă. În fața acestei oferte ne aflăm și noi în seara aceasta, așa că trebuie să ne hotărâm dacă primim harul lui Dumnezeu sau dacă vom fi judecați de El. Nu există nici o posibilitate de eschivare.

Dumnezeu a pregătit întotdeauna o cale de scăpare pentru aleșii Săi, în timp ce toți ceilalți merg spre judecată, dar aceasta nu pentru că așa vrea Dumnezeu, ci pentru că așa au ales ei. Desigur, ei înșiși au ales judecata.

Prieteni dragi, în fața acestei alegeri ne aflăm și noi în seara aceasta, așa că ori primim calea de scăpare pregătită de Dumnezeu, ori vine judecata Sa peste noi. Vedeți? Ori una, ori cealaltă.

Nu sunteți bucuroși în seara aceasta pentru că ați ales calea cea îngustă care vă duce la viață? Toți cei care refuză să accepte această cale îngustă vor cădea sub mânia judecății Lui.

Mai este încă un bărbat despre care doresc să vorbesc, iar acesta este marele proroc Moise. Israelul ar fi trebuit să știe din Scripturi că Dumnezeu vrea să-i scoată din robia egipteană, dar când El l-a trimis pe bărbatul hotărât pentru această însărcinare, ei nu au avut respect față de el, ci i-au zis: „Vrei cumva să ne omori și pe noi cum l-ai omorât pe egiptean?” Din cauza aceasta au rămas încă patruzeci de ani în robie. De ce? Pentru că au refuzat să-l respecte pe eliberatorul trimis de Dumnezeu. Dumnezeu nu a vrut ca ei să mai rămână în robie, dar pentru că au refuzat să primească posibilitatea creată de Dumnezeu pentru salvarea lor, nu au putut fi eliberați decât după patruzeci de ani.

Părerea mea este că în aceeași situație ne aflăm și noi în seara aceasta.

Ei au refuzat să iasă, deși era timpul potrivit, dar Dumnezeu era hotărât să împlinească făgăduința pe care i-o dăduse lui Avraam cu privire la urmașii săi, așa cum am citit în seara aceasta în Psalmul lui David. El a făgăduit că va face ceva anume, iar când Dumnezeu promite ceva, are grijă să și împlinească. Totuși, au

trecut încă patruzeci de ani de așteptare până când generația care a râs de Moise și l-a respins, a murit. Apoi, Dumnezeu l-a trimis pentru o altă generație. Înțelegeți ce vreau să spun? Dacă oamenii nu-l primesc pe trimisul lui Dumnezeu, El lasă ca generația aceea să treacă, să moară, și își împlinește lucrarea în generația viitoare.

Așa au făcut și evreii cu Moise și noi am constatat că generația următoare era deja matură când el a fost trimis în Egipt și legitimat de Dumnezeu.

Voi știți că lui Moise îi era frică să se întoarcă în Egipt, fiindcă avea optzeci de ani, și trecuseră patruzeci de ani de când fugise din Egipt.

Când i s-a arătat Dumnezeu în rugul de foc, Moise l-a întrebat: „Ce să-i spun poporului? Care este Numele Celui ce m-a trimis la ei?” Vedeți? Dumnezeu nu își descoperise încă Numele, de aceea a fost întrebat de Moise: „Ce să le spun? Cine m-a trimis la ei? Dacă le voi spune: „Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi,” mă vor întreba: „Care este Numele Lui?” Ce să le spun?”

Și Domnul i-a zis: „Le vei răspunde astfel copiilor lui Israel: „Cel ce Se numește „Eu sunt,” m-a trimis la voi,” după care a adăugat: „Ce ai în mână, Moise?”

„Un toiag.”

„Aruncă-l la pământ!” Și când Moise l-a aruncat la pământ, toiagul s-a transformat într-un șarpe. După aceea și-a băgat mâna în sân, tot la porunca Domnului, iar când a scos-o era plină de lepră. Apoi, Domnul i-a spus: „Bagă-ți mâna din nou în sân!”, și când a scos-o, nu mai era nici urmă de lepră pe ea.

„Du-te și fă aceste semne în fața poporului și ei vor recunoaște că Eu te-am trimis. Aceste semne vor dovedi că ești eliberatorul trimis de Mine.”

O, frate, așa lucrează întotdeauna Dumnezeu. El dă întotdeauna semne supranaturale. Astfel, când a ajuns în Egipt, Moise a adunat poporul și a făcut aceste semne înaintea lor, ceea ce a făcut ca toți să-l creadă. Imediat după aceea, Moise s-a dus la palat și a vorbit cu Faraon despre eliberarea lor, dar Faraon a refuzat să-i lase să plece. Aceasta a făcut ca judecata lui Dumnezeu să vină peste Faraon și peste egipteni, iar noi știm ce s-a întâmplat acolo.

Este de necrezut că după ce au văzut toate acele semne mărețe; după ce au văzut clar lucrarea lui Dumnezeu prin slujitorul Său, ei s-au îndoit totuși la Marea Roșie, gândindu-se că El nu va putea să le deschidă cale prin mijlocul apelor.

Aici greșim și noi dacă primim cumva o boală ușoară, un necaz sau orice alte probleme; ne supărăm imediat și suntem gata să-L părăsim. Dacă un tânăr pocăit este batjocorit de ceilalți și i se spune: „Ești un holly-roller sau un eretic,” imediat se naște în inima lui gândul: „Nu, eu nu vreau să fiu numit așa! Nu pot suporta o asemenea umilință!”, și imediat se naște necredința.

A venit vremea să fim sinceri și statornici; este timpul când trebuie să-l respectați pe trimis; când trebuie să-l dați slavă Domnului.

Moise le-a zis: „Dumnezeu a făcut zece minuni mari în Egipt, iar acum vă temeți de Marea Roșie? Ce trebuie să mai facă pentru a vă convinge să-L credeți?”, apoi a luat toiagul și l-a întins peste mare, la porunca Domnului. Imediat a venit un vânt dinspre răsărit, care a uscat marea și apele s-au despărțit în două, pentru ca ei să poată trece dincolo. Dar nici n-au ajuns bine dincolo, că au și început să se plângă din nou că nu au pâine.

Ați văzut? De fiecare dată s-a întâmplat la fel. După ce Dumnezeu le-a dat pâine, au început să ceară apă. Tot timpul aveau ceva de cerut.

Poate ziceți: „Bine, dar ei îi simbolizează pe cei necredincioși!” Poate, pentru că poporul ieșit din Egipt era unul amestecat, dar vreau să vă amintesc ceva. Dumnezeu le-a trimis un mesager pe care l-a legitimat prin semne și minuni, ceea ce înseamnă că ei ar fi trebuit să-l primească și să-l creadă. Sigur că da. Ar fi trebuit să aibă respect față de el.

Priviți-i pe Iosua și pe Caleb. Ei stăteau la spatele lui Moise. Așa este. Prin toate încercările avute de slujitorul Domnului, ei au stat alături de el. Fie că avea dreptate, fie că nu avea, ei au stat de partea lui, pentru că au recunoscut că era trimisul Domnului.

Citind istoria călătoriei lor, constatăm că într-o zi chiar și Miriam care era prorociță și Aaron, marele preot, au râs de Moise și l-au judecat pentru că și-a luat de nevastă o femeie etiopiană.

Ei au zis: „Nu sunt destule femei în poporul nostru? De ce a trebuit să-și ia o astfel de femeie?” Dar nu a fost alegerea lui Moise, ci a fost alegerea lui Dumnezeu pentru Moise, de aceea, când ea s-a pronunțat cu privire la problema aceasta, Dumnezeu S-a mâniat atât de tare pe ea, încât a umplut-o de lepră, deși era prorociță și sora lui Moise.

Miriam era prorociță, dar ce a făcut ea? A râs de Moise și l-a batjocorit. Deși el era mesagerul lui Dumnezeu pentru acel timp, ea nu s-a temut și nu a avut respect față de el.

Dar și Aaron, marele preot, care era prorocul lui Moise, s-a unit cu ea. Când a văzut că Miriam s-a umplut de lepră, el a alergat la Moise și i-a zis: „Vrei ca propria noastră soră să moară?” Atunci Moise s-a dus la Cortul Întâlnirii, a căzut cu fața la pământ înaintea Domnului, a plâns și a cerut îndurare pentru sora lui. Și ce i-a spus Domnul?

„Dacă ar fi scuipat-o tatăl ei în obraz, n-ar fi fost ea oare de ocară timp de șapte zile?” (Numeri 12.14).

Ați văzut? Dumnezeu cere respect. Dacă Dumnezeu Își trimite Mesajul, ascultați-L fără să vă plecați urechea la nici o batjocură. Respectați-L! Lăsați lumea să spună și să facă ce vrea, dar voi să aveți respect!

Când Miriam și Aaron s-au pronunțat împotriva lui Moise, Domnul a spus: *„Duceți-vă câteștrei la cortul Întâlnirii!”* (v. 4), apoi S-a coborât în Stâlpul de Foc și le-a zis: *„Aaron și Miriam să se apropie!”*, iar când cei doi s-au apropiat, Domnul a zis: *„Cum de nu v-ați temut să vorbiți împotriva robului Meu Moise? Oare nu aveți frică de Dumnezeu?”* Cui le erau adresate aceste cuvinte? Marelui preot Aaron și prorociței Miriam.

„Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui printr-o vedenie sau îi voi vorbi printr-un vis.

Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea.

Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva lui?” (v. 7-8).

Cu alte cuvinte: *„Dacă vorbiți despre Moise, vorbiți despre Mine și dacă nu-l respectați pe el, nu Mă respectați pe Mine.”*

El le-a mai zis: *„Oare nu am dovedit clar în mijlocul vostru că el este trimisul Meu? Atunci de ce nu aveți nici un pic de respect față de el?”*

Ce lecție minunată ar trebui să fie aceasta pentru omenirea de astăzi; pentru

timpul acesta când nu mai este nici urmă de respect!

Domnul i-a zis lui Miriam: „Pentru că nu te-ai jenat să faci lucrul acesta, te-am umplut de lepră. Voi ar fi trebuit să știți că Moise este trimisul Meu! Ar fi trebuit să știți că dacă spuneți ceva împotriva lui, vă ridicați împotriva Mea.”

Noi știm că Moise s-a rugat pentru ea, iar Domnul a vindecat-o, dar nu la mult timp după aceea, Miriam a murit. Vedeți, ea a fost vindecată după ce a stat șapte zile afară din tabără.

Voi știți că acela era timpul necesar curățirii: șapte zile. Apoi Dumnezeu a vindecat-o. Dar ce a vrut să arate El prin aceasta? Că noi trebuie să respectăm hotărârile Lui.

Acum, dacă aceasta a fost hotărârea Lui din timpul acela, și noi știm că Domnul este neschimbător, înseamnă că și astăzi are aceeași pretenție: să respectăm hotărârea Lui. El cere aceasta și în același timp ne avertizează: „Ori respectați ceea ce fac Eu, ori se va întâmpla ceva...”

Nu demult, un bărbat mi-a povestit ceva. El este un om sărac și își câștigă existența măturând piața. De slab ce era, s-a îmbolnăvit și a ajuns într-o stare foarte gravă. Fiind luteran, el a vrut să participe la Cină, dar pentru că era foarte slăbit, a chemat un taxi. Spunea că l-a costat optzeci de cenți încolo și optzeci de cenți la întoarcere. Vecinul său, un om foarte rău și netemător de Dumnezeu, l-a văzut într-o dimineață în timp ce se ruga: „Tatăl nostru”, și a râs de el, iar în ziua când s-a dus cu taxi la Cină, la întoarcere l-a întrebat:

„Unde ai mers azi-dimineață cu taxi?”

„La biserică, pentru că am avut Cina.”

„Dar ce este Cina?” l-a întrebat vecinul.

„Pâine și vin.”

„Păi eu mi-am luat „cina” în casa mea,” a răspuns vecinul. „Am luat o felie de pâine și un pahar de whisky.” Acest lucru îmi amintește de trei tineri care s-au dus odată și au batjocorit Cina care se face în adunare. Astfel, au luat o cameră la hotel, și-au cumpărat sandviciuri și o sticlă de whisky și au spus că sărbătoresc „cina.” Prin aceasta ei batjocureau însă Cina care avea loc într-o biserică

pentecostală.

În mai puțin de trei luni, unul dintre ei a murit, iar ceilalți doi au ajuns într-un ospiciu de nebuni. Vedeti? Voi nu puteți fi fără respect față de Dumnezeu. Sigur că nu, ci trebuie să fiți temători și plini de respect.

Dacă nu puteți crede ceva, stați liniștiți și respectuoși. Nu râdeți de oamenii care sunt în Duhul și nu vorbiți despre oamenii care se roagă prin Duhul Domnului, ci lăsați-i în pace!

Cu ani în urmă, când eram încă tânăr, stăteam la un colț de stradă și predicam. Pe alături a trecut o femeie catolică sau mai bine zis știam că soțul ei era catolic. Poate că ea nu avea nici un fel de religie, dar era o femeie frumoasă, de douăzeci de ani. O cunoșteam din copilărie pentru că era din același oraș. Când a trecut pe lângă mine, s-a oprit o clipă și a zis: „Nu aș permite nici măcar vacii mele să aibă religia pe care o ai tu, William Branham!”

A doua zi am aflat că a fost internată de urgență în spital și înainte ca să pot ajunge la ea, femeia a murit. După ce a fost internată, bărbatul ei care era catolic, a alergat la mine și m-a rugat să mă duc la ea.

„Vino repede și roagă-te pentru soția mea,” spunea el, „pentru că este pe moarte. Te-a sunat toată noaptea dar nu te-a putut prinde la telefon.”

„Bine, vin,” am răspuns eu și am părăsit repede adunarea. Ne-am urcat în mașină și am mers repede la spital, dar în timp ce urcam scările, ne-am întâlnit cu o soră medicală care mi-a spus: „A murit deja.” Atunci soțul ei mi-a zis: „Vino măcar să spui o rugăciune pentru sufletul ei.”

„Așa ceva nu-i mai este de nici un folos acum.”

„Atunci vino măcar și uită-te la ea,” a insistat el.

Am intrat în salon și am privit-o. Avea un păr roșcat și era foarte frumoasă. Sora medicală mi-a spus: „Femeia aceasta a avut o luptă groaznică cu moartea. Te-a strigat tot timpul și a zis: „Roagă-l să mă ierte.”

A strigat atât de mult încât pistruii de pe fața ei s-au umflat și s-au făcut ca niște bube. Ochii îi erau ieșiți din orbite, iar pleoapele erau închise doar pe jumătate. Voi știți ce se întâmplă când moare un om: rinichii și glandele își continuă activitatea

pentru un timp, așa că femeia era plină de transpirație. Ea a avut o astfel de luptă cu moartea, nu pentru că nu m-a respectat pe mine, ci pentru că nu a respectat Evanghelia pe care o predicam eu; Evanghelia care este legitimată de Dumnezeu prin semne și minuni.

Odată, am vorbit în New Albany cu un păcătos pe care l-am adus la Hristos. Discuția avea loc în atelierul unui bărbat foarte dur, al cărui ginere îmi era prieten bun. Întotdeauna mergeam acolo în timpul pauzei de masă, și în timp ce mâncam un sandwich, discutam cu bărbatul acela. Pe atunci eram un predicator tânăr, dar întotdeauna încercam să merg undeva ca să mai aduc un suflet la Hristos.

Deci, discutam cu bărbatul acela, iar el mi-a zis:

„Domnule Branham religia pe care o am în inima mea a fost și religia mamei mele (spunea aceasta în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji).”

„De când a murit ea?”

„Au trecut mai mulți ani de atunci, dar ea s-a rugat tot timpul pentru mine...”

„După cum se pare, Dumnezeu care ascultă rugăciunile, le împlinește acum,” am spus eu. Celălalt bărbat s-a apropiat de noi și a spus: „Bună.” Era beat. El m-a privit și a zis:

„Ascultă Billy, tu poți veni oricând aici în atelierul meu, și poți să faci ce vrei, dar ar fi bine să lași afară religia aceasta suspectă pe care o predici.”

„Acolo unde Hristos nu este bine primit, nu am ce căuta nici eu,” i-am răspuns.

„Trezește-te, băiete!” a mai spus el.

În clipa aceea, un Glas din inima mea a spus: „Tu vei secera ceea ce ai semănat! Ar fi fost mai bine pentru tine, dacă ți s-ar fi legat o piatră mare de moară de gât și ai fi fost aruncat în mare, acolo unde este apa mai adâncă!” Chiar în după-amiaza aceea, bărbatul acela a fost accidentat mortal. A fost călcat de un camion de două tone, condus chiar de ginerele lui.

Vedeți, voi trebuie să-L respectați pe Dumnezeu și lucrarea Sa, pentru că aceasta este pretenția Lui.

Miriam ar fi trebuit să știe aceasta și la fel Aaron. Ei ar fi trebuit să recunoască

faptul că Moise era omul trimis de Dumnezeu ca să împlinească lucrarea Sa.

Un predicator baptist din apropiere, mi-a scris zilele trecute o scrisoare. Oh, cât m-a batjocorit! Printre altele, el spunea: „Un bărbat puturos și incult, ca tine, are pretenția că mesajul adus de el este comparabil cu mesajul lui Ilie sau cu cel adus de proroci? Și în plus, stai acasă și nu faci nimic!”

Billy i-a scris imediat o scrisoare de răspuns. Mai întâi s-a gândit să-i scrie fără să-mi arate scrisoarea acelui bărbat, dar după aceea și-a zis că ar fi mai bine s-o citească și eu. Conținutul scrisorii lui Billy era foarte diplomat și suna cam așa: „Am să răspund eu în locul tatălui meu. Scrii în scrisoarea ta că tata ar pretinde că are o slujbă ca a lui Ilie, Apoi, îi reproșezi că merge la pescuit sau la vânătoare. Ce părere ai despre Ilie care a stat timp de trei ani lângă un pârâu? Oare nu știi că prorocii sunt călăuziți în tot ce fac de Duhul lui Dumnezeu?”

Vedeți, fiecare vrea să fie cum vrea el, dar noi trebuie să ne lăsăm călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și să respectăm tot ce face El. Aceasta este totul.

Nu demult, un frate scump s-a întâlnit cu un frate care l-a întrebat:

„De fapt, unde este plecat Bill?”

„În Canada.”

„Precis este dus la vânătoare.”

„Da, la vânătoare este dus,” a răspuns fratele.

„Ce prostie!” a replicat celălalt.

În ordine, dar vedeți voi? Bărbatul acela nu știa că eu am plecat acolo pe baza unei vedenii, pe baza lui „Așa vorbește Domnul!” El nu știa că fusesem trimis de Duhul Sfânt.

Ce se va face un asemenea om în ziua judecății? La ce ar folosi dacă m-aș duce la patul unui astfel de bolnav ca să mă rog pentru el? În primul rând, el nu crede.

Oamenii se plimbă și spun tot felul de lucruri, dar credeți că eu nu știu că ei nu cred? Chiar dacă mă bat cu mâna pe umăr și-mi spun „Frate”, eu știu că ei nu cred. Ei spun: „Vino și roagă-te,” dar nu le folosește la nimic. De ce? Pentru că nu au respect. Voi trebuie să credeți.

Uitați-vă cu atenție la cei care cred cu adevărat și veți vedea ce se întâmplă în mijlocul lor. Vedeți, voi trebuie să aveți respect în fața acestor lucruri.

Cât de lipsită de respect era Izabela față de Ilie, deși el era păstorul ei. Așa este, dar ea nu l-a recunoscut. Cu siguranță că nu. Ea era o închinătoare la idoli, o femeie fără Dumnezeu; avea proprii ei preoți păgâni, dar cu toate acestea, Ilie era păstorul ei. Da, Dumnezeu l-a trimis acolo ca să fie păstor. El a mustrat-o și i-a arătat toate greșelile, dar ea a refuzat să ia aminte. Mai mult, l-a urât și a vrut să-l omoare. Dar ce s-a întâmplat cu ea? A fost mâncată de câini. Așa este.

De ce aceasta? Pentru că nu l-a respectat pe trimisul lui Dumnezeu și a disprețuit Mesajul adus de el. Vedeți? Dumnezeu cere respect și voi trebuie să i-L dați! Trebuie s-o faceți din toată inima voastră. Da, trebuie s-o faceți.

Prin faptul că nu l-a respectat pe prorocul lui Dumnezeu, Izabela nu l-a respectat de fapt pe Dumnezeu. Ea știa bine că Ilie era prorocul lui Dumnezeu și că în tot Israelul nu era altul ca el; știa că vedeniile și tot ce spunea el era perfect; era din partea Domnului, dar cu toate acestea nu l-a crezut. Ce a urmat? Judecata lui Dumnezeu a venit asupra ei.

Oh, Doamne, ai milă! El s-a legat de toate denotațiunile, de tot ce era greșit. Da, Ilie i-a condamnat pe toți începând de la cel mai mic până la cel mai mare; pe împărat și pe toți ceilalți. Pe el nu l-a interesat părerea nimănui, iar ei ar fi trebuit să vadă că Ilie era un proroc.

Ahab a vrut să-l tragă la răspundere pentru seceta care a lovit țara, pentru că știa că se rugase Domnului să nu plouă deloc. Da, el știa că Ilie spusese: „...în anii aceștia nu va cădea nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu.” (1Împărați 17.1).

Puteți să v-o imaginați pe Izabela vopsită toată pe față, bătând cu piciorul în podea și strigând furioasă: „Oh, bătrânul acela fanatic! Numai el este de vină pentru că micuții noștri copilași și întreaga națiune suferă de sete!”

Dorința lui Ilie era să-i întoarcă pe toți la Dumnezeu, dar vedeți ce spunea ea? „Vreți să spuneți că un om care face asemenea pagube propriului său popor este un proroc? Cum puteți crede așa ceva? Prin vrăjitoriile lui, fanaticul acesta nu lasă să cadă nici rouă și nici ploaie!” Sau poate zicea: „Omul acesta este un vrăjitor sau un proroc fals! Din cauză că a închis cerul ca să nu mai plouă, toți oamenii sunt chinuți. Cum puteți spune că aceasta este voia lui Dumnezeu?”

Și totuși, aceasta era voia lui Dumnezeu. Fraților, indiferent ce se întâmplă, voi trebuie să respectați voia lui Dumnezeu. Indiferent ce face El, rămâneți smeriți!

Într-adevăr, situația era foarte grea: copiii și oamenii erau chinuți, vitele și celelalte animale mureau de foame și de sete și recoltele se uscau din cauză că nu se găsea nici un pic de apă. Noapțile erau fierbinți, iar zilele ca un cuptor încins, și aceasta timp de trei ani și jumătate. Dar unde era Ilie? După ce a spus: „...în anii aceștia nu va cădea nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu,” bătrânul proroc s-a urcat pe munte. Oh, cât de mult îl urau ei!

Când l-a întâlnit, Ahab i-a zis: „Tu ești acela care nenorocești pe Israel?” (1Împărați 18.17). Dar bătrânul Ilie l-a privit drept în față și i-a răspuns: „Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ai părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali.” (v. 18). Așa este.

Vedeți? Nici Ahab nu avea respect pentru Ilie, iar voi știți, desigur, ce i-a spus el împăratului: „Chiar în locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, vor linge câinii și sângele tău.” (1Împărați 21.19). Și așa a fost.

De ce s-a întâmplat aceasta? Pentru că nu l-a respectat pe mesagerul lui Dumnezeu. Așa este.

Miriam și Aaron nu au avut respect pentru Moise.

Și acum, ascultați-mă! Indiferent cine sunteți, creștini sau necreștini, voi trebuie să-L respectați pe Dumnezeu și tot ce face El, pentru că altfel va trebui să suportați consecințele. Sunt numai două posibilități: ori acceptați ceea ce face El, ori judecata Lui va veni peste voi.

Am putea vorbi ore în șir despre aceste lucruri și aș putea să vă dau o mulțime de exemple despre lucrurile pe care le-am văzut întâmplându-se în alte țări sau în alte părți ale acestei națiuni, dar nu pot face aceasta din cauza timpului. Totuși, aș vrea să înțelegeți ce vreau să spun.

Într-o adunare am întâlnit niște tineri care nu s-au temut să râdă de Cuvântul pe care l-am vestit, iar în mai puțin de douăzeci și patru de ore, toți au fost accidentați.

Cu altă ocazie am văzut tot niște tineri care s-au purtat necuviincios în adunare, iar în mai puțin de șase luni, toți au fost morți, fiind omorâți sau accidentați, iar câțiva

erau în pragul morții fiind infestați cu diferite boli incurabile. Așa este.

Voi trebuie să veniți cu respect în fața Domnului; în fața acestor lucruri.

Îmi amintesc de o tânără pe care am întâlnit-o într-o seară, pe când ieșeam dintr-o mare adunare baptistă din Tennessee, unde predicasem. Când am văzut-o, m-am simțit împins de Duhul Domnului s-o chem la Hristos, dar când am făcut aceasta, s-a întors și mi-a râs în față. Era fiica unui diacon din biserică și s-a simțit foarte ofensată de cuvintele mele, așa că mi-a zis:

„Ascultă! Să nu mă mai pui niciodată într-o asemenea situație penibilă!”

„Bine, dar Dumnezeu te-a chemat,” i-am răspuns eu.

„S-o știe că sunt tânără și am destul timp pentru așa ceva!”

Tânăra era de părere că tatăl ei avea suficientă religie și pentru ceilalți, dar eu i-am spus:

„Religia lui nu este suficientă și pentru tine, soră. Fiecare trebuie să creadă pentru el însuși.”

„Dacă voi dori vreodată să vorbesc despre asemenea lucruri, voi alege pe cineva care este normal la cap, nu pe unul ca tine!”

„Continuă, spune tot ce vrei,” i-am zis eu, „dar să știi că într-o zi vei regreta aceste cuvinte.”

Nu după multă vreme am revenit în orașul acela și am întâlnit-o din nou pe tânăra aceea. Venea pe stradă, fusta stătea pe ea neîngrijit și părea foarte tristă. În mână avea o sticlă de whisky, iar în colțul gurii o țigară. Aceeași fată.

„Îți amintești,” mi-a zis ea, „de seara aceea când m-ai chemat la Hristos? Să știi că ai avut dreptate. În seara aceea, Duhul lui Dumnezeu m-a chemat să-L urmez, dar eu am refuzat să-L ascult. De atunci am decăzut tot mai mult, iar acum sunt într-o stare îngrozitoare. Am putut să văd cum sufletul propriei mele mame se prăjește în iad ca o plăcintă, și totuși mai puteam râde.”

Vedeți? Voi trebuie să-L respectați pe Dumnezeu. Acest lucru are o foarte mare importanță, este vital.

Izabela nu a avut nici un respect.

Vă mai amintiți? Odată, niște copii nu au avut nici un respect pentru profetul Domnului, fiindcă așa fuseseră învățați acasă. Desigur, Ilie a fost foarte urât din pricina secetei care lovise țara, iar oamenii îi învățau pe copii numai lucruri rele despre el: „Oh,” spuneau ei, „cum este posibil ca un om rău ca Ilie, să fi fost transformat și luat la cer într-un car de foc? Cu siguranță a fost omorât și îngropat pe undeva!”

Vedeți? Ei nu au crezut. Dar Biblia spune că el a fost luat la Dumnezeu, iar în locul lui s-a ridicat Elisei. Da, Elisei a fost trimisul Domnului pentru timpul care a urmat înălțării la cer a lui Ilie.

Și iată că într-o zi, în timp ce mergea la Betel, au ieșit niște copii și au început să strige în urma lui: „*Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!*” adică: „Măi, chelule, de ce nu te-ai dus și tu cu Ilie în sus?” Vedeți? Ei nu au crezut că Ilie fusese înălțat la cer. Nu numai că nu l-au respectat pe bărbatul acela, dar nu au respectat nici Mesajul. Elisei era urmașul lui Ilie, ungerea era peste el, Duhul lui Ilie venise peste el, în dublă măsură, în timp ce acesta se înălța la cer și făcea aceleași minuni ca el. Aleluia!

Ce a spus Isus? „*Cine crede în Mine, va face aceleași lucrări pe care le fac Eu.*” (Ioan 14.12). Sigur că da. Și: „*Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred...*” (Marcu 16.17).

Dar ei nu au avut nici un pic de respect față de aceste lucruri; n-au avut nici un fel de respect față de Elisei pentru că știau că era urmașul lui Ilie, dar Duhul era peste el dovedind că este slujitorul Domnului.

Astfel, el s-a întors și a lovit Iordanul cu mantaua, iar apele s-au despicat și l-au lăsat să treacă. Da, Elisei făcea aceleași minuni ca și Ilie, iar predicatorii de la „școala prorocilor” spuneau: „Duhul lui Ilie este acum peste Elisei!” Vestea aceasta s-a răspândit peste tot în țară, dar sunt sigur că toți au râs și au spus: „Priviți! Fanaticii aceștia susțin că bătrânul acela a fost luat la cer fără să moară! Și mai spun că a fost dus cu un car de foc, dar noi nu am văzut nimic din toate acestea, așa că nu credem nimic!” Sigur că ei nu au văzut nimic! „Noi n-am văzut nici un fel de car, așa că mai mult ca sigur totul este o prostie! Sărmanul bătrân a murit și a fost îngropat pe undeva, iar acum fac atâta caz din povestea aceasta!”

Același lucru îl vor spune oamenii și astăzi. Sigur că da.

Și despre Isus au spus așa. Ei spuneau că ucenicii ar fi mers în timpul nopții și L-ar fi furat. Marii preoți i-au mituit pe soldații romani să depună această mărturie mincinoasă, dar adevărul este că Isus a înviat din morți, așa cum spusese.

În ce-l privește pe Ilie, el a fost luat la cer într-un car de foc, chiar dacă oamenii nu voiau să creadă aceasta. Și iată că atunci când Elisei, prorocul care a rămas în locul lui, a trecut pe cărare, copiii alergau în urma lui și strigau: „De ce nu te-ai dus și tu cu Ilie la cer, măi, chelule?”

Vedeți? Nu aveau nici un pic de respect față de el. Și ce a făcut Elisei? S-a întors și i-a blestemat, prin puterea Duhului Sfânt. Ce a urmat? Au ieșit doi urși din pădure și au omorât patruzeci și doi dintre acei copii. Așa este, și aceasta s-a întâmplat pentru că n-au avut frică, n-au avut respect.

Vedeți? Voi nu aveți voie să faceți așa ceva, ci trebuie să-L respectați pe Dumnezeu.

Dacă părinții acelor copii ar fi vorbit cu ei și le-ar fi spus: „Copii, se spune că Ilie a fost răpit la cer. Noi nu putem judeca lucrul acesta, și chiar dacă am ști cu certitudine ce s-a întâmplat, nu avem voie să judecăm aceste lucruri. Dacă vă întâlniți cumva cu Elisei, slujitorul Domnului, să-l lăsați în pace! Nu-i spuneți decât: „Bună ziua, predicatorule!”, „Pace ție!”, sau ceva de felul acesta, apoi mergeți mai departe.”

Dar vedeți, în loc să-i învețe să fie respectuoși, părinții i-au învățat cu totul altceva. Probabil că în timp ce erau la masă, părinții lor au discutat despre Ilie și au spus: „Cine poate ști care este adevărul? Se spune că acest holly-roller ar fi fost luat la cer. Tu poți crede așa ceva? Se mai spune că bărbatul acela chel vine în orașul nostru ca să țină o adunare pe stradă. Este chel ca un bostan și mă întreb cum se gândește că vom crede o asemenea prostie? Cine este de fapt el? Oare nu-și dă seama că se face de râs? Nici măcar nu vine în biserica noastră. Vedeți? Se poartă la fel ca Ilie și refuză să vină la noi, la biserica noastră. Poate posedă același fel de vrăjitorie sau același șiretlic ca și Ilie.”

Vedeți? Copiii aceia nu aveau cum să se teamă, n-aveau cum să aibă respect pentru Elisei, pentru că așa fuseseră învățați acasă. Dacă ar fi avut respect față de profetul lui Dumnezeu, s-ar fi dus înaintea lui și l-ar fi rugat să se roage pentru ei,

dar pentru că au fost învățați să râdă de el și să-l batjocorească, așa s-au purtat.

Astfel este situația și cu copiii de astăzi. Foarte mulți dintre ei batjocoresc adunările care se țin pe stradă și râd când aud că se vestește Evanghelia.

Elisei i-a blestemat în Numele Domnului (2Împărați 2.23-24), dar aici nu este vorba numai de faptul că acei copii nu au avut respect, ci lucrul cel mai grav este că ei au fost crescuți așa chiar de părinții lor. Ei i-au învățat să nu aibă respect față de slujitorul Domnului. Ce a urmat? Doi urși au ucis patruzeci și doi din acei copii. De ce? Pentru că Dumnezeu cere respect, dar ei nu au avut; pentru că respingându-l pe profetul Domnului, ei L-au respins chiar pe Domnul. Chiar dacă nu l-au crezut, ar fi trebuit să-și țină gura, să nu spună nimic! Dar nu! Ei trebuiau să-și facă partea lor. Și care le-a fost sfârșitul?

Acum aș vrea să privim și câțiva oameni care au avut respect.

S-o luăm, de exemplu, pe femeia aceea sunamită, care l-a întâlnit tot pe profetul Elisei. Femeia aceasta nici măcar nu era evreică, ci era din Sunem. Dar ea l-a crezut pe Dumnezeu atunci când Elisei a trecut prin oraș, a predicat Cuvântul și a făcut minuni.

Am auzit o povestire care spune că odată o fetiță a fost atacată de o haită de câini sălbatici. Nu știu dacă este adevărat, pentru că în Biblie nu scrie nimic despre ea. Este doar o povestire, și în ea se spune că această sunamită stătea la colțul străzii și a văzut cum acei câini s-au repezit spre fetiță. Dar când se pregăteau s-o sfâșie, a apărut un bărbat care a ridicat spre cer toiagul pe care-l avea în mână, și a cerut îndurare pentru fetiță. Imediat, câinii s-au întors și au plecat, lăsând-o în pace.

Nu știu dacă a fost chiar așa, dar după cum sună povestea, pare adevărată. Ceea ce pot spune este că sunamita este amintită în Biblie, fiindcă a recunoscut că acest bărbat era un sfânt. Și pentru că l-a recunoscut, a putut să se întâmple ceva. Ea a înțeles cine era Elisei și astfel a recunoscut că era un bărbat sfânt al lui Dumnezeu. Vedeți? Ea nu a fost fără respect ca Izabela. Și pentru că l-a respectat, i-a spus soțului ei: „Știu că omul acesta este un sfânt al lui Dumnezeu, de aceea aș vrea să-i pregătim o cameră în casa noastră. Aș dori să-i punem la dispoziție un loc unde să se poată odihni, fiindcă am observat că îmbătrânește. Barba îi încărunțește, mâinile i-au devenit mai subțiri și slabe. Când a trecut pe lângă noi, îmbrăcat într-o piele de oaie și cu vasul cu untdelemn atârând într-o parte, am observat că era slăbit și ars de soare. Te rog frumos, lasă-mă să-i pregătesc o odaie în care poate

veni ca să se odihnească, pentru că sunt convinsă că este un bărbat sfânt, un om al lui Dumnezeu.” Oh, ce deosebire!

Și noi vedem din Biblie că bărbatul ei a fost de acord. Poate că i-a zis: „Scumpa mea, l-am văzut și eu pe bărbatul acesta, l-am ascultat și l-am urmărit cu atenție ca să văd ce face, și sunt convins că este într-adevăr un bărbat al lui Dumnezeu.”

Și ce-au făcut? Au chemat Asociația Constructorilor și i-au făcut o cămăruță în care au pus un pat, o masă, un scaun și un sfeșnic, pentru ca Elisei să se poată odihni acolo. l-au pregătit și cele necesare pentru ca bătrânul profet să își poată spăla picioarele sau să facă baie. Cu alte cuvinte, i-au pus la dispoziție tot ce avea nevoie. Desigur, Elisei s-a bucurat foarte mult când, venind la oraș, a văzut ce au pregătit oamenii aceia pentru el, așa că i-a zis slujitorului său:

„Cheamă pe sunamita aceasta!” Ghehazi a chemat-o și ea a venit înaintea lui.

Și Elisei i-a zis lui Ghehazi: „Spune-i: „Iată, pentru noi tu ți-ai făcut toată tulburarea aceasta, noi ce putem face pentru tine? Trebuie să vorbim pentru tine împăratului sau căpeteniei oștirii?” Ea a răspuns: „Eu locuiesc liniștită în mijlocul poporului meu.”

Și el a zis: „Ce să fac pentru ea?” Ghehazi a răspuns: „Ea n-are fiu, și bărbatul ei este bătrân.” (2Împărați 4.12-14).

Pot să mi-l închipui pe Elisei stând pe patul pregătit de sunamită, fiindcă ea îi făcuse un mare bine. Era odihnit, iar picioarele și fața lui erau curate. Și, fără îndoială atunci când s-a întins pe pat, a primit o vedenie, fiindcă așa se întâmplă întotdeauna, așa că i-a zis lui Ghehazi:

„Du-te repede și cheam-o! Oh, cheam-o, căci are respect față de Dumnezeu! Spune-i să vină la mine!”

Ghehazi a chemat-o și ea a venit la ușă, iar Elisei i-a zis: *„Așa vorbește Domnul! La anul pe vremea aceasta, vei ține în brațe un fiu!”* (v. 16). Și așa a fost.

Copilul s-a făcut mare, iar când avea cam doisprezece ani, Satan a venit și l-a lovit. Astfel, într-o zi s-a dus cu tatăl său pe câmp, iar Satan și-a zis: „Acum am ocazia să-l lichidez pe copilul acesta!”, și i-a provocat o insolație puternică, din cauza căreia a murit. S-a supărat sunamita pe proroc din cauza aceasta? Nu. Dar ce a făcut? A poruncit slujitorului să pună șaua pe măgar, apoi i-a zis: *„Mână și pleacă!”*

Să nu te oprești pe drum decât când ți-oi spune eu.” Ea a plecat deci și s-a dus la omul lui Dumnezeu pe muntele Carmel.” (2Împărați 4.24-25). Vedeți? Femeia aceasta avea respect.

Când a auzit că vrea să plece, bărbatul ei i-a zis: *„Pentru ce vrei să te duci astăzi la el? Doar nu este nici lună nouă, nici Sabat.”*, dar ea i-a răspuns: *„Fii pe pace!”*, după care și-a văzut de drum. (v. 23).

Pe când urca pe munte spre locul unde era profetul, Elisei a privit din peșteră și a văzut-o, așa că i-a zis lui Ghehazi: *„Iată pe sunamita aceea! Acum aleargă înaintea ei și spune-i: „Ești bine? Bărbatul tău și copilul sunt bine?” Du-te repede căci pare tare supărată, iar Domnul mi-a ascuns lucrul acesta, nu mi l-a făcut cunoscut.”*

Vedeți? Dumnezeu nu este obligat să vă spună toate lucrurile. Nici măcar profetului Său nu i le spune pe toate. Înțelegeți? El face ce vrea pentru că este Dumnezeu. Ce s-ar fi întâmplat dacă Elisei ar fi spus: *„Oh, Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus care este necazul care o aduce aici? De ce nu mi-ai descoperit nimic cu privire la problema ei?”* Dacă ar fi pus asemenea întrebări, Dumnezeu nu i-ar fi descoperit nimic în continuare, dar vedeți, Elisei era în ordine și a rămas respectuos înaintea Domnului.

Ce s-ar fi întâmplat dacă sunamita s-ar fi dus la Elisei supărată și i-ar fi spus: *„Fățarnicule, vrei să spui că ești slujitorul lui Dumnezeu? Oh, eu cred că mai degrabă ești un eretic!”*? Dacă ar fi vorbit așa, nu ar fi primit nimic de la Domnul.

Fraților, uneori Dumnezeu ne încearcă credința ca să vadă ce facem.

Dar vedeți, sunamita nu a căzut la proba aceasta. Ea s-a dus înaintea prorocului, s-a aruncat jos și i-a îmbrățișat picioarele; cu alte cuvinte, a procedat ca și cum s-ar fi aflat înaintea lui Dumnezeu, după care i-a spus care este necazul ei. Atunci Elisei s-a întors spre Ghehazi și i-a zis: *„Ia toiagul meu, du-te și pune-l peste copil!”*

După ce prorocul a spus aceste cuvinte, femeia a zis: *„Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi. (v. 39). Voi sta înaintea ta până când îți va da Domnul o vedenie.”*

Elisei a mai așteptat puțin, după care și-a încins mijlocul, și-a luat toiagul și a plecat acasă la sunamită. Când a ajuns acolo, a urcat în camera unde era copilul și a început să se plimbe prin cameră. De ce făcea aceasta? Din pricina unei femei

temătoare de Dumnezeu care, împreună cu bărbatul ei aveau respect față de Dumnezeu și față de slujitorul Său. Pentru ei se afla Elisei acolo și aștepta plimbându-se înapoi și încolo, prin cameră, ca Domnul să-i dea un răspuns. Amin.

Apoi s-a întins peste copil și imediat acesta a strănutat de șapte ori, după care a deschis ochii. Elisei a chemat-o pe sunamită și i-a dat fiul viu, după care s-a întors la peșteră.

Vedeți, lucrul acesta s-a putut întâmpla pentru că ei au avut respect pentru omul lui Dumnezeu. Amin.

Ce s-a întâmplat cu Marta? Ea tot timpul era îngrijorată să pregătească o mâncare gustoasă pentru Isus, în timp ce sora ei, Maria, prefera să stea la picioarele Domnului și să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Pe ea n-o interesa dacă pernele sunt murdare, nici că perdeaua era plină de praf, sau altceva de felul acesta, nici dacă este sau nu ceva de mâncare. Dorința ei era să-L asculte pe Isus și aceasta era tot. Dar Marta dorea să-L servească cu o mâncare bună și dorea ca locul unde stă El, să fie curat și frumos mirositor. Vedeți? Atât Marta, cât și Maria, doreau să facă ceva pentru Isus, dar fiecare în felul ei.

Iată însă că într-o zi s-a întâmplat ceva cu Lazăr. Mulți oameni vorbesc urât despre Marta și spun că ar fi trebuit să fie mai interesată de Isus, dar nu vă grăbiți pentru că a venit o zi în care Marta a putut să arate ce era cu adevărat în inima ei. Astfel, când fratele ei, Lazăr, era pe moarte, Marta a fost cea care a trimis după Isus să vină și să se roage pentru el. Dar noi știm că Isus nu a venit. El a ignorat chemarea ei și a plecat în altă parte. Atunci Marta i-a trimis vorbă încă o dată, dar și de data aceea El a rămas nepăsător, iar când a apărut în sfârșit, Lazăr era deja mort de câteva zile.

Marta ar fi putut să-l reproșeze: „De ce n-ai putut veni imediat? Cum ai putut sta nepăsător când fratele meu era pe moarte? Noi ne-am părăsit organizația, ne-am părăsit religia și Te-am urmat pe Tine; am crezut Mesajul Tău și am recunoscut că ești Omul lui Dumnezeu, iar Tu așa ne-ai răsplătit buna credință? Așa procedează un om al lui Dumnezeu? Noi am fost trei orfani și ne-am câștigat existența țesând covoare pentru Templu. Am urmat aceeași religie ca și tatăl nostru, dar Tu ai venit și ne-ai atras în rătăcire, spunând că ești Fiul lui Dumnezeu, că ești Profetul Său, iar noi Te-am crezut. Cum crezi că mai putem crede în Tine când ai refuzat să răspunzi chemării noastre disperate? Când am avut cea mai mare nevoie de Tine,

ai trecut pe alături și Te-ai dus nepăsător mai departe! Te-am rugat din nou să vii, dar Tu mi-ai ignorat și a doua oară chemarea și Ți-ai văzut de treburi. Cum ai putut face așa ceva?” Dacă Marta ar fi procedat în felul acesta, întâmplarea cu Lazăr și surorile lui ar fi avut un alt sfârșit. Dar ce a făcut ea? Când a aflat că vine Isus, l-a ieșit înainte și s-a aruncat la picioarele Lui spunând:

„Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit!” (Ioan 11.21).

Aceasta este! Ce a făcut ea? A avut respect față de El și l-a numit „Domn”:

„Doamne, dacă ai fi fost aici...” Vedeți? Ea nu a zis: „Am trimis după Tine și...”, ci a uitat tot ce s-a întâmplat până atunci, deoarece conta un singur lucru: faptul că El era acolo.

„Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit!” Dar Isus i-a răspuns: *„Fratele tău va învia.”* (v. 23).

„Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi.” Dar Isus a adăugat: *„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*

Și cine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (v.25-26).

„Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină.” (v. 27).

Vedeți, Marta nu a spus: „Doamne, trebuia să faci asta sau cealaltă,” ci a zis: *„Cred că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”* (v. 22).

Așa este. Cum ar fi dacă în seara aceasta, am putea spune și noi cuiva acest lucru? Cum ar fi dacă am spune: „Oh, frate, eu cred că Dumnezeu te ascultă și-ți dă tot ce-i vei cere.”?

Oricine ar fi fost El, și noi știm că Isus era Fiul lui Dumnezeu, dacă Marta n-ar fi avut respect față de El, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar vedeți, din inima ei curgea numai respect. De aceea a putut spune:

„Dar și acum știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” (v. 22).

Aceasta este! Ea l-a crezut din toată inima. Chiar dacă El ar fi mers la vânătoare sau la pescuit, pe ea n-ar fi interesat-o aceasta. Nici pe sunamită n-ar fi deranjat-o

dacă Elisei s-ar fi dus la vânătoare sau la pescuit. Ea ar fi crezut oricum că el este un om al lui Dumnezeu. Cu siguranță!

Orice ar fi făcut el, ea era convinsă că Elisei era omul lui Dumnezeu, pentru că a văzut cum a lucrat Dumnezeu prin el.

Și Marta a văzut că Dumnezeu lucra prin Isus, indiferent ce s-a întâmplat pe urmă. De aceea a putut spune:

„Dar și acum știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”

Și El i-a răspuns: *„Fratele tău va învia”*, după care a întrebat-o: *„Unde l-ați pus?”*

Și noi știm ce a urmat: ei s-au dus la mormânt, iar Isus l-a chemat pe Lazăr afară, readucându-l la viață deși era mort de patru zile. De ce s-a întâmplat lucrul acesta? Pentru că sora lui Lazăr a avut respect pentru ceea ce a făcut El și pentru ceea ce era El.

Dacă voi nu puteți să respectați un bărbat, respectați măcar mesajul care-i este dat de Dumnezeu. Faceți aceasta cu orice preț! Respectați-l!

Dacă un predicator devine păstorul vostru, respectați-l întotdeauna. Eu am avut ocazia să văd adunări care îl vorbesc de rău pe păstorul lor și-l batjocoresc. Cum credeți că este posibil ca omul acela să mai facă ceva pentru voi? Cum vă poate ajuta dacă nu-l respectați? Nu mă refer la adunarea aceasta, ci la altele în care am văzut că se întâmplă așa.

Voi trebuie să-l iubiți pe păstorul vostru și este necesar să înțelegeți că și el este doar un om, pe care Dumnezeu l-a pus păstor peste voi. Duhul Sfânt l-a pus supraveghetor peste voi, de aceea trebuie să-l respectați. Indiferent ce ar face sau ce ar fi făcut păstorul, dacă îl respectați în inima voastră ca pe un rob al lui Dumnezeu, veți fi la rândul vostru respectați de Dumnezeu pentru că El a spus:

„Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” (Matei 10.40). Aceasta înseamnă că oricine îl respinge pe trimisul Său, îl respinge pe El.

Vedeți? Iudeii spuneau: *„Noi avem un singur Tată: pe Dumnezeu,”* dar Isus le-a răspuns: *„Voi aveți de tată pe diavolul.”* (Ioan 8.41+44).

Vedeți, voi trebuie să-L respectați și să-L recunoașteți, iar Marta a făcut exact aceasta.

Aici ar mai fi o povestioară micuță pe care am amintit-o și azi-dimineață. Mă refer la femeia aceea siro-feniciană care a venit la Isus. Priviți cât de dur a refuzat-o El la început, zicând: *„Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.”* (Matei 15.24). Spunea aceasta pentru că ea era o femeie păgână. Această femeie nu a știut nici cum să i se adreseze, dar era convinsă că El o poate ajuta în necazul ei. Ea a crezut că dacă Dumnezeu Îl ascultă când Se roagă pentru alții, Îl va asculta și când se va ruga pentru problema ei; deci credea că cuvintele Lui sunt cuvintele lui Dumnezeu. Ea credea că Cuvântul lui Dumnezeu pentru evrei era același și pentru păgâni, de aceea nu s-a supărat indiferent ce a spus Isus.

„Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David!”, a spus ea, deși nu avea nici un drept să-L numească așa, fiindcă în felul acesta puteau să I se adreseze numai iudeii. Totuși, pentru că i-a auzit și pe alții numindu-L așa, a încercat să-I vorbească la fel ca ei, în nădejdea că o va asculta.

Femeia nu a spus-o, dar prin acele cuvinte dorea să-și arate respectul față de El: *„Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David!” Fiica mea este muncită rău de un drac!”* (v. 22). Dar Isus a privit spre ea și i-a zis: *„Nu se cuvine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.”* (v. 26).

Ce lovitură a fost aceasta pentru ea! Nu numai că Isus refuza să-i asculte rugăciunea, dar o numea și „câine”! Expresia „câine” este una din cele mai înjositoare expresii din Biblie.

„Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!” Dar vedeți? În loc să se supere, femeia a răspuns simplu: *„Da, Doamne, dar și cățeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”* (v. 27).

Prin aceste cuvinte, ea și-a arătat respectul față de El, de aceea Isus i-a zis: *„Oh, femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se cum voiești!”*

De ce s-a întâmplat aceasta? Pentru că femeia a avut o poziție corectă față de El. Ce s-ar fi întâmplat dacă în momentul când El a respins-o spunând: *„Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o dai la căței,”* femeia s-ar fi supărat și ar fi plecat?

Să zicem, de exemplu, că vine la mine o femeie catolică și-mi spune: „Frate

Branham, știi că Dumnezeu ascultă rugăciunile pe care le faci pentru bolnavi. N-ai vrea să te rogi și pentru mine?" iar eu i-aș răspunde:

„Nu se cuvine să răpesc timpul care aparține copiilor. Eu am venit să mă rog pentru penticostali, nu pentru catolici!”

Ce ar face ea? Desigur, ar pleca imediat. Dar femeia cananeancă a spus: „Așa este, Doamne, dar și noi, câinii, ne bucurăm de firimiturile care cad de la masa stăpânului nostru.”

Vedeți? Acest lucru L-a străpuns imediat, așa că i-a zis: „*Oh, femeie, mare este credința ta!*” Ce L-a determinat pe Isus să spună aceasta? Poziția ei, respectul pe care l-a avut față de Isus. Prin faptul că L-a respectat pe El, această femeie L-a respectat pe Dumnezeu.

Un alt exemplu care merită să fie amintit este sutașul roman care îi iubea pe iudei. Bărbatul acela avea un slujitor bolnav, dar pentru că s-a considerat nevrednic să meargă înaintea lui Isus, i-a rugat pe niște bătrâni ai iudeilor să mijlocească pentru el. După ce i-a ascultat, Isus a spus: „*Voi merge și-l voi tămădui.*”

Când a ajuns aproape de casa sutașului, acesta a trimis niște prieteni înaintea Lui, fiindcă își zicea: „Oh, vine Sfântul! Eu sunt un păgân și nu merit ca El să intre în casa Mea. Sunt un ofițer roman păgân, de aceea nu sunt vrednic ca El să vină aici.” Vedeți respectul? „Nu am nici un merit ca acest om sfânt să vină în casa mea.” Poate locuia într-un palat, dar cu toate acestea a spus: „*Nu sunt vrednic să vii sub acoperișul meu!*”

De aceea i-a trimis la Isus pe iudeii aceia bătrâni ca să-l spună: „Nu m-am simțit vrednic să mă înfățișez personal înaintea Ta, de aceea am trimis la Tine niște bărbați binecuvântați dintre ai voștri, niște iudei. Cred că dacă vei spune un singur cuvânt, robul meu va fi tămăduit, *căci și eu care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostași. Și eu zic unuia: „Du-te!” și se duce; altuia: „Vino!” și vine; și robului meu: „Fă cutare lucru!” și-l face.*” (Luca 7.8).

Ce voia să spună sutașul prin cuvintele acestea? „Știi că Ție Ți-a fost dată toată puterea și că dacă Îi vei porunci acestei boli să plece, va pleca.” Vedeți? Bărbatul acesta recunoștea că așa cum avea el autoritate asupra soldaților săi, tot așa, Isus are putere peste toate bolile și neputințele.

„Doamne, singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să rostești un singur cuvânt!” Aceasta este! „Spune un singur cuvânt și robul meu va fi vindecat!”

Când a auzit aceste cuvinte, Isus S-a întors spre iudei și le-a zis: *„Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atât de mare!”* (v. 9). Și când s-au întors trimișii acasă, l-au găsit pe robul sutașului sănătos. De ce? Pentru că bărbatul acela a avut respect față de Isus Hristos; față de Cel ce era cu adevărat Dumnezeuul cerului.

Ei, se pare că se face târziu, dar aș vrea să vă mai spun ceva. Toți oamenii aceia au avut un mare respect, dar astăzi nu mai este așa fiindcă, orice ar face Dumnezeu, oamenii găsesc imediat motive să râdă de lucrarea Lui. Eu cred că starea noastră ar fi fost cu totul alta dacă, acum patruzeci de ani când Duhul Sfânt a început să vină din nou peste oameni, aceștia s-ar fi purtat altfel. Dar ce s-a întâmplat? Predicatorii erau aruncați în închisoare și numiți eretici, iar în orașe nu primeau nici mâncare, de aceea creștinii erau nevoiți să se hrănească cu porumbul care creștea pe lângă drumuri sau pe lângă calea ferată.

Cineva întreabă: „Chiar așa a fost?” Da, chiar așa, pentru că biserica trebuia să se chinuiască alți patruzeci de ani și să treacă prin toate încercările posibile. În acest răstimp au avut loc și cele două războaie mondiale în care și-au pierdut viața mii și mii de oameni.

Oh, Biserica putea fi luată de multă vreme Acasă! Ce s-ar fi întâmplat dacă oamenii ar fi crezut acum douăzeci și cinci de ani când Dumnezeu a început să reverse din nou Duhul Sfânt și au început să aibă loc semne și minuni?

Dar ce au spus oamenii? Este vrăjitorie! Este hipnoză! Omul acela lucrează prin telepatie.

Ce s-ar fi întâmplat dacă toate națiunile s-ar fi unit și ar fi spus: „Slăvit să fie Numele Domnului!”? Ce s-ar fi întâmplat dacă metodiștii, baptiștii, prezbiterienii și toți ceilalți și-ar fi ridicat mâinile spre cer și ar fi spus: „Îți mulțumim, Doamne, fiindcă acestea sunt lucrările pe care le așteptam! Duhul Sfânt Se revarsă peste oameni; avem un profet care are vedenii, iar în mijlocul nostru sunt prorocii și toate celelalte daruri ale lui Dumnezeu: vorbire în limbi, vindecare divină. Îți mulțumim, Doamne, fiindcă totul a fost dat pentru noi!”?

Toate aceste lucruri au venit în mijlocul unei grupări mici, care apoi s-a numit

„penticostali.”

Haideți să ne întoarcem din nou la Scriptură! Fraților, noi vrem să ne întoarcem la început; vrem să desființăm toate organizațiile și să fim frați cu adevărat, pentru că dacă vom face aceasta, nu va mai fi nevoie de nici un spital. Da, așa este. Atunci, Dumnezeu ar fi dat daruri și ar fi făcut minuni în mijlocul oamenilor. Oh, dacă biserica ar fi primit cercetarea Sa, de aici ar fi rezultat un respect adevărat care ar fi creat posibilitatea ca Biserica să fie pregătită și luată Acasă, iar acum am fi fost deja în Împărăția de o mie de ani.

Dar nu a fost așa. Oamenii nu au avut nici un respect pentru aceste lucruri, ci i-au numit „eretici” pe cei ce credeau. Presa abia aștepta ocazia ca să publice ceva despre „murdăriile acestea”, și îi împroșca pe credincioși cu cele mai mari mizerii. Bisericile își băteau joc și ele de ei și încercau să-i țină departe de orașe. Toți erau fără respect.

Aș putea vorbi mult despre aceste lucruri, dar se face târziu. Totuși, aș vrea ca în încheiere să vă spun ceva despre capela Branham.

Noi vedem că Dumnezeu a început să reverse darurile Sale în mijlocul nostru. Ce este astăzi „Darul lui Dumnezeu”? Duhul Sfânt. Da, este Duhul Sfânt în noi.

Fraților, noi trebuie să-L respectăm în fiecare persoană la care vine El; trebuie să respectăm darurile Sale. Dacă El ne trimite aceste daruri, nu ne vor fi de nici un folos până când nu le vom respecta. S-ar putea ca cineva să aducă o prorocie, dar dacă nu o credeți, nu vă va fi de nici un folos.

Voi trebuie să vă temeți de ea și să credeți că vine de la Dumnezeu. S-o credeți până când se dovedește că a fost greșită. Abia atunci aveți dreptul s-o puneți deoparte; numai din clipa aceea puteți să nu mai aveți nimic de-a face cu ea. Dar cât timp se dovedește adevărată, credeți-o și aveți respect.

Când Israelul a cerut un împărat, bătrânul Samuel a spus: „Aș vrea să vă întreb ceva: V-am luat vreodată banii? V-am cerut ceva pentru viața mea? V-am spus vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a împlinit?” Apoi a continuat: „Voi nu aveți nevoie de un împărat, pentru că Împăratul vostru este Domnul!” Vedeți? El i-a întrebat clar: „Am spus vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a împlinit întocmai?”, dar cu toate acestea ei nu au avut respect față de el.

„O, Samuel, noi știm toate acestea. Știm că tot ce ne-ai spus este Adevărul, dar cu toate acestea, vrem un împărat.”

„Nu aveți voie să faceți aceasta, ci trebuie să urmați voia lui Dumnezeu,” le-a spus Samuel, dar ei nu au vrut să ia aminte.

Noi nu primim Duhul Sfânt prin faptul că dăm mâna cu predicatorul. Sigur că nu, ci a primi Duhul Sfânt înseamnă a-L primi pe El în inimile noastre, deoarece El este Mesagerul pentru astăzi. Da, Duhul Sfânt este Mesagerul lui Dumnezeu și noi trebuie să-L respectăm.

Dar ce fac oamenii? Dacă Duhul Sfânt coboară peste o femeie, iar ea se bucură, plânge sau vorbește în limbi, ceilalți râd de ea și spun: „Ha, ha, ha! Ce mai este și aceasta? Nu este decât o ieșire emoțională!” Dacă spuneți așa ceva, Îl batjocoriți deja pe Duhul Sfânt.

Vă mai amintiți că acum doisprezece ani am fost în Oregon și acolo au venit două reportere catolice. Nu are nici o importanță faptul că erau catolice, deoarece protestanții au râs mai mult de mine, decât catolicii.

Aceste două fete voiau să scrie un articol despre mine. Imediat ce au intrat, am și știut ce aveau în inimile lor, așa că le-am întrebat: „Ce găsiți rău în mine?” Una dintre ele a scos un pachet de țigări și a vrut să fumeze, dar eu i-am spus: „Cât timp ești aici, te rog să nu fumezi!” M-a privit câteva minute, apoi a zis:

„Aș vrea să-ți pun câteva întrebări: Ce este cu grupul acesta de eretici și cum de ești în legătură cu ei? Sau aparții și tu de ei?”

„Da, aparțin și eu de ei,” am răspuns.

„Și vrei să spui că în lucrarea aceasta este ceva divin?”

„Degeaba ți-aș spune pentru că oricum nu vei crede, din cauză că ești catolică.”

„De unde știi că sunt catolică?”

„Știu că ești catolică, iar dacă vrei, pot să-ți spun cum te cheamă și cine ești.” Acest lucru a mirat-o.

„Vrei să spui că grupul acesta de oameni care trăiesc acum pe pământ, vor merge într-o zi în cer?” Ea a pus în așa fel problema, încât am înțeles că în ce-o privește,

nu dorește să fie printre asemenea oameni, așa că i-am răspuns:

„Nu-ți face nici o problemă, pentru că atâta vreme cât gândești așa, n-ai nici o șansă să ajungi acolo.”

Împreună cu mine erau câțiva frați.

„Aș vrea să vă mai spun ceva”, le-am zis la un moment dat. „Nu sunt nervos, dar vreau să vă spun la ce v-ați gândit când ați venit. Dorința voastră este să faceți un reportaj și ați venit aici ca să găsiți ceva la mine, dar nu veți scrie nimic din ceea ce v-am spus, ci veți publica o povestire proprie. Puteți s-o faceți liniștite, dar înainte de a face aceasta, vreau să vă atrag atenția că în ziua morții veți auzi vocea mea, dar nu vă va mai ajuta la nimic, pentru că totul va fi spre osânda voastră.”

Una dintre acele fete m-a privit din nou, apoi mi-a zis:

„Ce părere ai de idioții aceia care aseară au strigat și s-au purtat ca niște oameni beți?”

„Toți aceia sunt creștini,” am răspuns eu.

„Creștini?”

„Bineînțeles. Sunt creștini plini de Duhul Sfânt.”

„Dar acela nu poate fi Duhul Sfânt!”

„Ce înțelegi tu prin Duhul Sfânt?”, am întrebat-o eu.

Voiam să știu ce gândește despre aceste lucruri, de aceea am întrebat-o:

„M-aș bucura să știu care este părerea ta despre aceste lucruri.”

„Eu personal n-aș vrea să am vreo legătură cu ei,” a răspuns ea.

„Nu cred că v-ar amenința vreun pericol dacă ați avea legătură cu oamenii aceștia, pentru că dacă veți avea vreodată ceva comun cu Dumnezeu și cu sfinții Săi, vi se va întâmpla la fel. Veți întâlni o astfel de părtășie.”

„Așa s-au purtat și sfinții din Scriptură?” a întrebat ea.

„Da,” am răspuns eu. „Și binecuvântata și virgina Maria, cum o numiți voi, și din care ați făcut o zeiță, a trebuit să aștepte Rusaliile ca să primească Duhul Sfânt, înainte ca Dumnezeu s-o poată lua sus. Ea a vorbit în alte limbi sub puterea lui Dumnezeu și s-a purtat ca și cum ar fi fost beată.”

„Aceasta este o minciună!”, a spus ea.

„O clipă, și vei vedea că nu este o minciună,” am spus eu, după care am deschis Biblia și i-am arătat ce scria acolo.

„Vezi? Acest lucru este scris în Biblie.” Dar ea a refuzat să citească și și-a întors privirea în partea cealaltă.

„Nu ai nici măcar curajul să citești ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Da, nici măcar curajul acesta nu îl ai.”

Vedeți? Aceasta este lipsă de respect.

„Poți să-ți iei pachetul de țigări de pe masă și să pleci când vrei, dar să nu uitați amândouă: Puteți să scrieți tot ce vreți, dar nu uitați ultimele cuvinte pe care vi le spun acum: „Vă spun în Numele Domnului Isus că în ziua morții vă veți aminti această discuție!”

Ea nu a scris niciodată articolul acela. Așa este.

Ce este aceasta? Lipsă de recunoștință și de respect. Oamenii vor să facă ceva, dar nici măcar nu-și dau seama despre ce este vorba. Dorința mea este însă, ca voi, cei din capela aceasta să știți ce faceți.

Uneori, am observat că oamenii se comportă firesc atunci când Dumnezeu începe să reverse din Duhul Său, și din cauza aceasta ajung să cadă în diferite extreme.

Voi să nu spuneți nimic despre aceste lucruri, ci respectați-le! Plecați-vă capetele și tăceți! S-ar putea să nu le înțelegeți, dar respectați-le! Chiar dacă nu înțelegem ce se întâmplă, trebuie să avem respect în fața lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu revarsă Duhul Sfânt, eu nu fac altceva decât să-l mulțumesc și spun: „Îți mulțumesc, Ție, Tată ceresc, pentru că faci ceva cu sufletul acesta sărman care într-o zi va fi în același loc ca și mine.”

Eu am văzut oameni care au spus, de exemplu, că am vorbit despre ei. Așa s-a

Întâmplat cu domnul A.A. Allen. Bărbatul acesta a spus că eu am râs de el și l-am batjocorit spunând că îi iese sânge din mână, dar nu este adevărat. El susținea că aș fi spus că ceea ce se întâmplă cu el ar fi de la Satan, pentru că din mâinile și fruntea lui curge ulei și sânge. Noi i-am trimis banda cu predica respectivă, ca să vadă că nu este adevărat. Nu mult după aceea, am primit o scrisoare în care acest bărbat îmi spunea: „Dragă frate Branham...” dar după aceea a scris un articol pe care l-a răspândit în întreaga țară. În loc să vină să discute cu mine, a făcut lucrul acesta. Atunci i-am scris din nou și i-am spus:

„Îți voi trimite toate cele șase benzi înregistrate în Phoenix, ca să vezi că numele tău este pomenit o singură dată și aceasta s-a întâmplat atunci când cineva a pus pe amvon un bilet în care era scris: „Frate Branham, de curând a fost în oraș fratele Allen. El susține că dovada botezului cu Duhul Sfânt este că-ți iese sânge și ulei din față și din mâini. Este adevărat acest lucru?”

E u am răspuns: „Nu pot fi de acord cu fratele Allen că aceasta ar fi dovada botezului cu Duhul Sfânt, pentru că nicăieri în Biblie nu scrie că cineva ar fi sângerat sau că i-ar fi ieșit ulei pe față, ca dovadă că a primit Duhul Sfânt.”

Eu i-am scris în continuare: „Duhul Sfânt era puterea lui Dumnezeu în viața lor, pentru că Isus a spus: *„Acestea sunt semnele care-i vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci...”*, și așa mai departe. În ce-l privește pe fratele Allen, vreau să spun un singur lucru: el este un mare bărbat al lui Dumnezeu. Dacă eu aș putea vesti cum o face el, nu aș mai ține nici o adunare de vindecare, ci aș predica doar Evanghelia, iar semnele ar urma-o de la sine.”

Dar el a făcut acel articol pe baza cuvintelor spuse de cineva care afirma că eu l-aș fi vorbit de rău, fără să se convingă dacă este adevărat sau nu.

Ce pot spune eu, este că deși nu sunt de acord cu ceea ce învață el, nu pot spune nimic batjocoritor cu privire la el.

Odată, am fost în Minnesota, la Garden Peterson, și acolo era un bărbat care a scris o carte împotriva lui A.A. Allen. El a scris tot ce s-ar putea scrie despre un om, dar printre toate, a avut obrăznicia de a susține că o femeie i-ar fi arătat mâinile și i-ar fi spus că a fost mușcată de un drac. Eu nu știu dacă așa ceva se poate întâmpla cu adevărat, pentru că Satan este un duh. Totuși, femeia aceea susținea că a venit la ea un drac mare și păros și a mușcat-o de peste tot.

Și acel bărbat scria că A.A. Allen a scris aceasta în cartea lui, în timp ce pe mine mă vorbea de bine. Fratele Peterson și alți frați, au venit la mine și mi-au spus despre prezența aceluia om în sală, așa că mi-am zis că acesta este momentul potrivit să iau apărarea fratelui A.A. Allen, așa că m-am dus în față și am spus: „Astăzi am citit în ziar un articol scris de cineva prezent aici.” Știind că omul acela era în sală, am continuat: „Recunosc că am fost plăcut impresionat de felul cum a scris despre mine: că adunările mele sunt cele mai civilizate, că nu mă interesează banii oamenilor și multe alte lucruri frumoase. Îi mulțumesc celui care a scris aceste rânduri, dar aș dori să se intereseze mai atent dacă într-adevăr A.A. Allen este cel care a scris cartea: „Mușcătura de drac.” Ce pot spune eu, este că nu el a scris cartea aceasta, ci este vorba de altcineva, iar dacă bărbatul acesta a scris lucrurile acelea, fără să verifice adevărul, eu pun sub semnul întrebării tot ce a scris, chiar dacă este adevărat.”

Astfel, am luat apărarea fratelui Allen și am adăugat: „De fapt, cred că în ziua judecății m-aș decide mai degrabă pentru fratele Allen, decât să-l critic, chiar dacă este pe dos, fiindcă el încearcă să aducă niște suflete la Hristos.” Amin. Așa este. Eu sunt de partea tuturor celor care cheamă Numele Domnului Isus Hristos, indiferent de unde vin ei, de la metodiști sau catolici.

S-ar putea să nu fiu de acord cu ceea ce învață acel om, dar vreau să-l respect și să-l privesc ca pe un ucenic al lui Hristos și ca pe un frate al meu. Indiferent ce face el, noi trebuie să avem respect în fața Duhului Sfânt. Așa este.

Dacă vom ajunge într-o asemenea stare, Dumnezeu Își va revărsa din plin binecuvântările în mijlocul nostru.

Fraților, dacă noi, acest grup mic de cincizeci sau șaptezeci de oameni câți suntem în seara aceasta aici, ne-am uni și i-am da lui Dumnezeu respectul cuvenit pentru tot ceea ce face; dacă am respecta fiecare dar și fiecare slujbă pe care El le trimite în mijlocul nostru, atunci Dumnezeu va continua să-Și reverse Duhul peste noi, iar noi am fi tot mai mulți. Puteți crede aceasta? (Amin.) Sigur că da. Noi trebuie să avem respect față de Dumnezeu.

Aș vrea să ne plecăm capetele pentru o rugăciune scurtă, dar mai întâi aș vrea să știu dacă în mijlocul nostru este cineva care ar vrea să spună: „Frate Branham, aș vrea să te rogi pentru mine, ca să-l pot aduce și eu toată recunoștința și respectul meu lui Dumnezeu. Aș vrea să mă ajute să tac, indiferent care sunt lucrările pe

care le face Dumnezeu. Oh, de ar pune Dumnezeu și în inima mea respect pentru fiecare dar și slujbă din Biserica Sa!”

Ridicați mâinile și spuneți: „Roagă-te și pentru mine.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Aproape toată adunarea a ridicat mâna. Da, și eu.

Oh, Dumnezeule, ajută-mă să fiu slujitorul Tău și să-i pot respecta pe frații mei. Ajută-mă să le respect pe surorile mele și tot ce faci în adunările noastre, prin Duhul Tău. Ajută-mă să respect vorbirea în alte limbi, prorocia, tălmăcirea și tot ce dai. Oh, Doamne, trimite-le printre noi! Trimite-le, Te rog.

Tată ceresc, noi știm că Tu ești marele Dumnezeu și suntem conștienți că mânia Ta este înfricoșătoare când se aprinde împotriva noastră. Ea poate distruge lumea aceasta într-o singură secundă, dar pentru că privești prin sângele Domnului Isus, ne îngădui încă. Oh, ascunde-ne în Stânca mântuirii! Oh, Doamne Dumnezeule, păstrează sufletul meu sub sângele Domnului Isus și nu numai sufletul meu, ci și pe al tuturor celor care sunt prezenți în această seară aici.

Noi Te iubim, Doamne, și iubim fiecare dar pe care ni l-ai dat, indiferent cum îl numesc ceilalți. Dorința noastră este să-Ți aducem respect Ție și minunatei lucrări pe care o faci în mijlocul nostru prin Duhul Sfânt.

Te iubim, Tată, și Ți mulțumim pentru că avem în mijlocul nostru și darul vindecării. Ți mulțumim pentru darul prorociei; Ți mulțumim pentru darul vorbirii în limbi și pentru darul tălmăcirii. Oh, Doamne, Te rugăm să trimiți în continuare darurile Duhului în mijlocul nostru.

Ți mulțumim pentru că ai pus în inimile noastre respect pentru cel mai mare DAR pe care ni l-ai dat în Isus Hristos. Ți mulțumim pentru harul și mila Lui, fiindcă a mers la cruce în locul nostru, a fost chinuit și batjocorit, iar sângele Lui a curs pe crucea din Golgota pregătindu-ne astfel calea spre toate aceste lucruri mărețe.

Ne bucurăm, Doamne, pentru că ai venit la poporul Tău simplu. În Biblie, în Evanghelia lui Luca, scrie că poporul de rând, adică oamenii simpli, Îl ascultau cu bucurie.

Oamenii de astăzi spun: „Oh, dar acolo sunt numai oameni simpli!” Dar cine au fost cei care Te-au ascultat și Te-au urmat când ai fost printre noi în trup de carne? Oamenii simpli. Ei s-au bucurat de venirea Ta, în timp ce mulți dintre cei bogați nici

n-au vrut să știe de Tine. Da, împărații și bogații din timpul acela Te-au pus deoparte, dar poporul simplu Te-a primit cu bucurie.

Tată, și noi suntem oameni simpli și Te primim cu bucurie. Noi ne bucurăm la fel ca cei care s-au întors voioși și au primit ca o onoare faptul că au fost batjocoriți din pricina Numelui Tău. Ei au fost numiți în tot felul, dar s-au bucurat din pricina aceasta.

Dumnezeule și Tată, noi ne punem alături de slujitorii Tăi din acel timp și spunem așa cum au spus și ei: că ne bucurăm și privim ca o mare cinste faptul că putem fi batjocoriți din pricina Numelui Tău.

În seara aceasta, eu stau la fel ca marele apostol Pavel în fața lui Agripa, când i-a spus că el slujește Dumnezeului părinților săi, după *„calea pe care ei o numesc partidă,”* iar Festus a strigat: *„Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie!”*

„Nu sunt nebun, prea alesule Festus,” i-a răspuns Pavel, „dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate și chibzuite.” Și Agripa i-a spus lui Pavel: *„Curând mai vrei să mă îndupleci să mă fac creștin!”*

„Fie curând, fie târziu,” a răspuns Pavel. „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei care mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea.” (Fapte 24.14; 26.24-29). Oh, Dumnezeule, ce dragoste a avut Pavel! El a spus că ar suporta să fie lepădat, numai ca poporul lui să fie salvat.

Oh, Dumnezeule și Tată, dă-ne și nouă o astfel de dragoste, ca să ne iubim unul pe celălalt; dă-ne această dragoste nemuritoare și acest respect divin, ca să devenim creștini adevărați, pentru că atunci voi putea trece peste greșelile celorlalți.

Ajută-ne să nu mai privim la greșelile nimănui, ci să-l privim pe fiecare ca un frate scump, care a fost prins în cursa Satanei. Ajută-ne ca atunci când vedem pe cineva într-o asemenea stare, să ne rugăm pentru el și să zicem: *„Doamne, ajută-l sau ajută-o, să iasă de acolo!”* Oh, dacă am avea în inimile noastre această dragoste încât să mergem după oile pierdute ca să le aducem înapoi în turmă!

Iartă-ne greșelile, Doamne, precum iertăm și noi greșiților noștri, și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava, în veci. Amin.

(Fratele Branham aduce o prorocie, iar tălmăcirea ei este următoarea):

Mulțumiri, Ție, Doamne! Mulțumiri, Ție, Tată!

Te slăvim pe Tine, Sfântul.

Cât de minunat ești, Tată.

Cât de mult Îți mulțumim.

Ce mângâiere este să simțim prezența Duhului Sfânt și să-L auzim vorbindu-ne prin limba omenească, dovedind că El este încă Dumnezeu cel viu și că este în mijlocul nostru.

Tată, Îți mulțumim pentru toate acestea și Te rugăm să rămâi cu noi. Amin. Ai răbdare cu noi, ca să putem fi poporul Tău. Amin.

Nu este minunat să fii creștin? Nu este minunat să vii în prezența Lui? Oh, ne gândim că astăzi El a făcut deja acest lucru pentru a doua oară! Astăzi, Duhul Sfânt i-a vorbit sorei noastre, coborându-Se în acea Lumină, și i-a spus: „Pentru că ai crezut acest Mesaj...”

El este minunat, nu-i așa? Îl iubiți?

Câți din voi Îl iubesc din toată inima și cu tot sufletul lor?

Haideți să ne ridicăm în picioare în timp ce cântăm acel cântec iubit:

„Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc...”

Oh, nu este El minunat? Da, este minunat. Gândiți-vă la adunarea de miercuri seara.

Dacă va fi cu voia Domnului, duminica viitoare voi fi din nou aici. Rugați-vă pentru noi în cursul săptămânii.

Aș vrea să ne plecăm din nou capetele, apoi fratele Neville va veni să vă adreseze câteva cuvinte de încheiere. Amin.

- Amin -